

ZLOMY A PÁ~ELOMY - XVII.

ÁšterÁ½, 05 Ánor 2013

Tu nemocnici jsem musel pÁ™ehodnotit. Jednak práce a jednak holky. NeumÁ›l jsem si pÁ™edstavit, Á¾e by dorazily a já se povaloval nÁ›kde na patologii. Hm. No to snad ještÁ› ne. TakÁ¾e jsem vyrazil ráno do práce a ponoÁ™il se do víru. A Á¾e ho bylo...

„Se všichni zbláznili?“; pobíhal po kanceláÁ™i PÁ™emek. „ChtÁ›l jsem tady doÁ¾it klidný stáÁ™ se zcvoknout.“

„Co je mu?“; zeptal jsem se KÁ™eÄ•kohlaka, který zaujatÁ› sledoval mobil.
„Nevím. Asi nÁ›co s barákem.“

„S barákem? Já myslel, Á¾e uÁ¾ má po kolaudaci.“

PÁ™emek si nás svolal, a to neochvÁ›jnÁ›.

„VáÁ¾ení.“

Tak to bylo váÁ¾ný.

„Dostal jsem informaci, Á¾e se budeme podílet na rektorátních projektech. Sice jsem se snaÁ¾il vysvÁ›tit, Á¾e uÁ¾ ta bychom potÁ™ebovali aspoÁ^ dva lidi navíc, ale naprosto jsem neuspÁ›l. TakÁ¾e se máme na co tÁ›šit. Jirko, potÁ™et tebou mluvit mezi Á•tyÁ™ma oÄ•ima.“

To se nedÁ›lá úplnÁ› ideálnÁ›, kdyÁ¾ tÁ›ch oÄ•í je deset.

„To myslíš; jako tady?“

„No spíš; bych nÁ›kde posedÁ›l. Co ty na to?“

Hm. To nebyla Á•astá nabídka zrovna od nÁ›j.

„Ok. Tenhle týden jsem doma sám, máÁ¾eme klidnÁ› po práci nÁ›kam zajít.“

„Fajn. Jo, Á™íkal jsi, Á¾e dneska nebudeš?. Budeš?“

„Ale jo. NemÁ¾u nebýt.“

„Jestli potÁ™ebuješ; …“

„To je v poÁ™ádku. Ve Ä•tyÁ™i?“

„JasnÄ›, rovnou po práci. Dík.“

Chvilku jsem pÁ™emýšlal, ale nemÄ›lo to smysl.

Lepší bude, kdyÅ¾ si na ten dÄ›vod poÄ•kám. Jestli to bude výpovÄ›Ä•, bude veselo.

Jak se to Á™íká? KdyÅ¾ se to .. tak se to.

SedÄ›li jsme kousek od alma mater, v pÁ™ijemném prostÁ™edí útulné hospÄ›dky.

Na štamgasty bylo brzo, okny prosakovalo únorové slunce tÄ›snÄ› pÁ™ed západem a vÄ›bec jsem mÄ›l takový divný, romantický myšlenky.

„Jirko … dÄ›jou se takový divný vÄ›ci,“ zaÄ•al PÁ™emek.

No to se fakt dÄ›jou. UÅ¾ jsem mÄ›l leÅ¾et nÄ›kde napíchnutej na fonendoskop. Fonendoskop?

Asi tÄ›Å¾ko. Tak co tam máme dál.

„Na rektorátÄ› jsou nÄ›jaký zmatky nebo co. Odešlo pár lidí .. a já zaÄ•ínám mít pocit, Å¾e máme zaÄ•ít suplovat práce, na který prostÄ› personálnÄ› nemáme.“

Rozkašlal jsem se.

„Co je ti?“

„Nevím. PokraÄ•uj.“

„Já nevím, co s tím mám dělat. Proto jsem si s tebou chtěl promluvit, mám pocit, že tohle jsou věci, kterým možná nerozumím; víc.“

Samozřejmě, že jsem něco v poslední době zaznamenal.

A taky jsem docela nedávno Pátemkovi nadhodil, že současná situace je docela vhodná na to, chytit ji za pačesy.

Prostě trošku tu působnost malinko rozšířit.

Neznám jiný způsob, jak se zajistit na zlé doby, než rozšířit působnost a taky lidskou početnost.

„Pátemku, víš, že jsme se o tom bavili, sice spíš náznakově .. můj názor znáš. Ostatně jsem ti ho dal i písemně.“

„Právě. Prorektor si to přežít. Myslím, že budou chtít, abys vzal moje místo.“

Rozkařlal jsem se podruhé, ale asi to nebylo žádnou šedou plackou na plicích.

„Fajn. Takže narovinu. Pamatuješ?“

„Pamatuju. A nemyslím, že by ses za ty tři roky změnil. Povědej.“

Opatrně jsem se nadýchl a spustil.

„Pořád platí, že tvoje místo nechci. Za prvé z pracovních důvodů – umíš; to, děláš; to deset let a je k němu zapotřebí mít přesné ty vazby, které máš. Soukromé důvody jsou ještě;“

jednoduše; zatím je to po mém názoru na tom nejsem tak zle, abych sebral místo šlova, co máš životně pomohl. A teď prakticky, máš u?

Přemek přikývl.

„Nebudu zastírat, že se svoji povahou se chystám do důchodu; a pokud by existovala možnost, jak postavit to, co na rektorát vlastní, chtějí a nikomu se do toho nechce, vzal bych to. Ale moje podmínka pro něj, je vlastní odbor, oddělení, cokoliv samostatného. Víš jak to myslím?“

„Vím. Znáš to dost dlouho na to, abych to věděl. A na jednu stranu obdivuju to, že i přes tu povahu, jak jsi o ní mluvil, jsi tohle neudělal za celou dobu přese mně. Takže .. jak si to představuje?“

Zabudli jsme do pracovních věcí a skončili u toho, že asi opravdu není moc na výběr.

V podstatě jsme domluvili postup, který by měl to nové oddělení vytvořit a zároveň pomoci rozšířit stávající.

„Jo .. a na tu tvoji chvilku ti něco dám; koukej;“

úplně na závěr přemek, a já se zašel do receptu na zázvorový likér proti chvilce: 0,5l vodky (doporučuje se bez metylakoholu), 125g medu; Přemek jako matematik samozřejmě mluvil o osmině, a to samé množství zázvoru

„Zkusím. Ostatně, jsem teď doma sám, takže kdyby to vybuchlo, nezničí to moje blízké.“ zasmáli jsme se.

A vášně jsem to zkusil.

Nebylo to vůbec špatné, jen když jsem se ráno vzbudil, zjistil jsem, že jsem si přelehl brýle.

Ach jo. S těmi dioptriemi to vůbec není dobrá zpráva, ale naštěstí jsem měl náhradní v autě.

A protože jsem věřera autem domů nejel, musel jsem vyrazit naslepo.

To bych vám přál zažít.

Stát se mi to týden po příchodu do Hradce, tak jsem vyšel někde u Pardubic.

Ale jo, šlo to.

Myslím, že jsem nikoho neporazil, ani neurazil – přece jen u mě by mi asi neprošlo nepozdravit postavu kolegyni a nebo dokonce nedejbože kantorku ze školy.

Zítra přijedou holky.

A já mám prostě chuť. I kdyby se cokoliv vesmírného postavilo na hlavu, jinak to nejde.

Došlo mi, bez těch brýlí na chvíli, že zvládnou úplně všechno, kromě jediný věci – nikdy nemůžu na něm závislejší.

Mám z toho fatální hrůzu.

A taky nebudu, slibuju.

Takže proto, právě teď .. musím do těch žil nacpat jiný věc, než to, co kape z hadiček.

ONA

Jirka měl ty staré brýle.

Řekla se snad i Majda.

Raději se neptám, jak přišel o ty nové, ale miluju ho.

NeÁ™áda...

ROMAN